

ket jeg haaber senest vil skee til Efteraaret. Jeg er altsaa ikke imod Tanken i Forslaget, men da jeg anseer det for overskødigt, kan jeg ikke tiltræde det. Hvad det Forslag angaaer, der gaaer ud paa at indkalde Militairarbeidere i Fredstid, har jeg heller ikke meget at tilføie til, hvad der alt er sagt om denne Sag. Tanken hos Regjeringen har været, at Børnepligtsbyrden skulde fordeles saa lige som muligt. Hvad der bør forstaaes ved en ligelig Forde-ling, synes jo at være undergivet en noget for- skjellig Opfattelse. Der er ærede Medlemmer, som have seet en større Lighed deri, at man ud af 2,800 Mand, der ere skikkede til at være Militairarbeidere, udtager 500 og lader de andre blive hjemme, og ikke alene udtager disse 500 Mand, men at disse 500 Mand ved at faae en Uddannelse skulde være bestemte til i Aarenes Løb at blive indkaldte, imedens de andre Militairarbeidere blive hjemme. Jeg til- staaer, at det stiller sig saaledes for mig, at der blev større Lighed, naar man lod alle Mi- litairarbeidere blive hjemme i Fredstid, eller ogsaa indkaldte dem alle hvert Aar. Det er mine Begreber om Lighed; men at man udtager en Deel af Militairarbeiderne hvert Aar, og kalder den ind igjen senere, medens de $\frac{4}{5}$ blive hjemme, det nægter jeg ikke, at det stem- mer ikke med mine Begreber om Lighed. Der- imod stemmer det med mine Begreber om Lig- hed, at Alle de, der ere vaabensjøre, indkaldes til Tjeneste i Fredstid, saa er der en fuldstændig Af- deling, af hvilke alle Medlemmer blive indkaldte. De militaire Hensyn gjøre sig imidlertid — som ogsaa allerede fremhævet af den ærede Ordfører — og bør gjøre sig fortrinsvits gjæl- dende. Der er nu for mig ingen Tvivl om, at jo Hærens Kampdygtighed bliver større, naar de Forretninger, som hidtil have været paalagte Militairarbeiderne, for en Deel kunne overdrages til fuldkomment kraftfulde Mænd. Hæren er ikke tjent med i Felten at have svagelige Folk; enhver Bestilling i Hæren, den være, hvilken den være vil, medfører under Feltskivet saadanne Besværligheder, at en svage-

lig Mand ikke kan udholde dem, og jeg vil tillade mig at nævne, at jeg kjender ikke nogen mere anstrængende Forretning end f. Ex. en Ambulanceoldats paa en Slagdag; det er en Forretning, som kræver ikke blot Mod og Ufor- sagthed, men stor fysisk Kraft. Det Samme gjælder jo om at skulle passe et betydeligere Antal Heste; sommetider kan der komme mange Heste paa een Mand, og naar man saaledes sætter en svag Mand til at passe 10 Heste, hvad bliver der saa af de 10 Heste? De militaire Hensyn ere ubetinget imod at have svagelige Personer i Hæren. Det maa jeg paa Hærens Begne bestemt erklære mig imod. Hvad den foreslaaede Faneed angaaer, da kan jeg tiltræde, hvad det ærede Medlem for Svend- borg Amts 1ste Valgkreds (C. B. Nyholm) yttrede, at man vistnok nu aldeles kunde und- lade at afkræve en Faneed; men jeg skal ogsaa bemærke, at denne Sag forekommer mig slet ikke at høre herhen; her er jo i dette Lovfor- slag ikke Tale om Soldatens Pligter, men at skulle holde Grundloven maa jo betragtes som hørende med til Soldatens Pligt, hvis det overhovedet hører mere til hans Pligt end til enhver anden Statsborgers. Det er blevet bestemt ved den gennemfete Grundlovs § 17, at enhver Embedsmand, civil eller militair, aflægges Ed paa Grundloven. Naar man nu dengang, da den gennemfete Grundlov blev vedtagen, havde haft den Anskuelse, at det var nødvendigt at afkræve Soldaterne eller alle Militaire — der ikke betragtes som Embeds- mænd — Eden paa Grundloven, vilde en der- til sigtende Bestemmelse vistnok have fundet sin naturlige Plads i den gennemfete Grundlov, som netop har optaget denne Bestemmelse, der ikke fandtes i den tidligere Grundlov. Naar dette nu ikke er skeet, troer jeg, at der maa have været gode Grunde tilstede for en saadan Undbladelse. Man har utvivlsomt der ikke betragtet Soldaterne som Embedsmænd; de kunne maaskee være det i en vis Forstand; de ere jo betalte, og de have en vis Bestilling, hvortil de blive ud- nævnte, men jeg troer dog ikke, at man i Reg-